

OLEN Tampereella asuva, eläkepäivien harrastuksen runoudesta ja kirjoittamisesta löytänyt kansanmies. Lukenut olen ikäni. Täyden päivätyön tehnyt. Tunnen ansaitsevani vielä kiusata itseäni, pyrkimyksenä saada aikaiseksi ajatukset jotka sukeltavat minuuteni lähteelle, raikastaen sydämeni hieman puhtaammaksi, jotta ei tarvitse haudassa kääntyillä, ettei olisi tehnyt asioita, joita kohtaa on ollut rakkaus- ja vihasuhde, joka purkaantuu luovana toimintana. Ja mikä tulos onkaan sitä saanut: syvemmin nauraa, laulaa ja itkeä, etsiessä tarkoitusta elämän koko matkalle. Kirjoitukseni painavin syy numero yksi on arvostelijoiden huomiot, oikeinkirjoituksesta. Joka viimeisessä kirjoituksessa oli päässyt livahtamaan otsakkeeseen asti. Asian on nyt niin, että olen vähän tai kohtuullisesti sanasokea. Se menee näin. Luen tekstiä hieman eritavoin kuin se on kirjoitettu. En näe silmilläni ja aivoillani kirjoitusta samalla tavalla. Kuva jonka aivoni tuottaa on eri. Olen pärjännyt saadessani jälkikäteen korjailla teksti, jota mahdollisuutta, ei näillä sivulla ole. Harmi. Nähdä tekstissä puutteet, eikä voi korjata, se syö miestä. Luetan ennen julkaisua kirjoitukseni, mutta saatan vielä ennen julkaisua korjailla tekstiä ja taas se on tapahtunut virhe tekstissä. Tämän kanssa on elettävä. On niin paljon iloa kirjoittamisesta, joten aion kirjoittamista jatkaa, siihen saakka kun sormet osuvat näppäimille muodostaen luettavaa tekstiä. Ps. Virheellisestä luetusta on se hyöty, olen saanut ilmaiseksi sana liittymiä, lauseita, jotka ovat eräänlainen palkkio, siitä mitä tekee sanojen kanssa. Tanssii koko illan tai viettää ilman vettä ja ravintoa pimeissä kahlittuna, näkemättä valoa ja tietoa kuinka kauan on ollut ja kuinka kauan tätä kestäisi? Nousee ylös ja keittää teetä ja leikkaa palan patonkia, istuu turvassa omassa elämässä. Ja hyvän olon tunne leviää kehoon. Nautti tunteessa, että on saanut jotakin aikaiseksi ja on valmis menemään vankityrmään ja jatkamaan kirjoittamista...